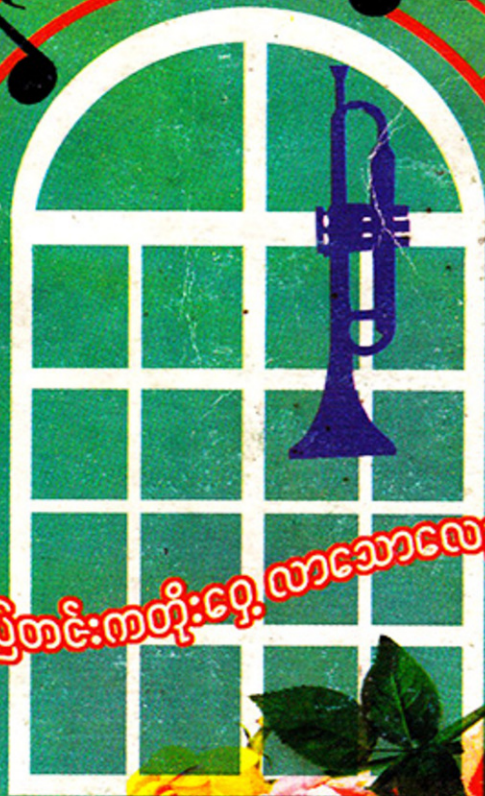

မိုး : မိုး : စာပေ

ပန်းသိင်္ဂါ

ပြောင်းကစားနေ့ လာသောလေညှင်း

ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးသားပြတင်းက
မင်းရဲ့ အေးမြတဲ့ ချစ်လေညင်းကို
မခံစားနိုင်ခဲ့တာ .. မသိရှိခဲ့တာ
ထူပိန်းလွန်းတဲ့ အထင်သေးခြင်း
လိုက်ကာတစ်ခုကြောင့်ပါ....။

မိုးရေအေး

ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ နှလုံးသားကို
လွန်ဆန်တင်းခံထားတဲ့
မာနတစ်ခု...
တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ...

မင်းသက်လျာ

မင်းသက်လျာက နံရံကပ်အဝတ်ဗီရိုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။
“သမီးရေ... သက်လျာ”
“ရှင်... မေမေ လာပြီ”

ဗီရိုကို ဂျိန်းခနဲ ပြန်ပိတ်လျက် အခန်းထဲက ထွက် လာပြီး လှေကား ကို တဒုန်းဒုန်း ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

“ရော့ ...ဒီမှာ သမီးမှာ လိုက်တဲ့ ငါး”

မေမေက ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်ယူလာသော ငါးအဝါကွက်က လေးနှစ်ကောင်ကို လှမ်းပေးရင်း ရေချိုးပြီး ရေလဲအင်္ကျီ (မျက်နှာသုတ်ပ ဝါလိုဟာမျိုး)နှင့် လျှော်ပြီးသော ဆံပင်ကိုလည်း တဘက်နှင့် ပေါင်းထား သော မင်းသက်လျာကို ကြည့်လျက်...

“အပြင်သွားမလို့ လား” ဟု မေး၏။

“အင်း”

“ဘယ်တုန်း”

“ဒီနား ဟိုနား”

“သမီးရယ် တစ်ရက်လောက်ကလေး အိမ်မှာ နားနားနေနေ နေပါဦး လား”

“ချိန်းထားပြီးသား မေမေရဲ့ ”

“အလုပ်ဆင်းရတာနဲ့ ၊ ကျောင်းသွားရတာနဲ့ ၊ သင်တန်းတက်ရတာနဲ့ အိမ်မှာ နေတယ်လို့ ကို မရှိဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အပြင်မှာ ပဲ”

“အိမ်စောင့်နတ်နဲ့ မခေါ်ဘူး မေမေရဲ့ ”

“ခက်တော့တာပဲ”

“အဟင်း... နောက်တစ်ပတ် SUNDAY တနင်္ဂနွေနေ့ အိမ်မှာ နေမယ် လေ”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုပဲ ဆင်ခြင်ပေး နှစ်သိမ့်နေကြ”

“မေမေရာ... တကယ်နေမှာ ပါ”

“မိဘနဲ့ တစ်ရက်တလေ အေးအေးလူလူနေဖို့ ခေါင်းထဲထည့်ထား၊ ဒီ
နေ့ သမီးဖေဖေလည်း အိမ်မှာ ရှိတယ်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်မလားလို့ ”

“ဟုတ်လား... သမီး ပြန်လာမယ်လေ”

“ညနေ ပြန်လာမှာ လား”

“ဟာ... မကြာပါဘူး၊ ချက်ချင်းပြန်လာမယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်ဖို့ အုန်းရည်ဘူးမှာ လိုက်မယ်၊ ဝယ်လာ
ခဲ့ပေး”

“ရပါတယ် ဝယ်ခဲ့မယ်”

တစ်ခဏနှင့် မင်းသက်လျာ ပြန်ရောက်လာအောင် မေမေက တမင်
ချည်လိုက်တာ။

“မကြာဘူး... တကယ် မေမေရဲ့ ၊ ခင်စံပယ်နဲ့ ရှေ့ပင်နံ ခဏလေး
သွားမှာ ၊ ပြီးရင် ပြန်လာမယ်”

“အေးပါ၊ မြန်မြန်ပြန်လာရင် ပြီးတာပဲ”

မင်းသက်လျာက မေမေ ယူလာပေးသော ငါးကလေးနှစ်ကောင်ကို
အနီးကပ် စူးစိုက်ကြည့်သည် ။

“မေမေ ဟိုကောင်တွေက သူတို့ နှစ်ကောင်ကို လိုက်ကိုက်မလားဟ
င်”

“မကိုက်ပါဘူး”

“စိတ်မချဘူး”

“စိတ်မချရင် သီးခြားထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းသက်လျာက အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းက မှန်စားပွဲပေါ် တင်ထားသော မျက်မှန်ကို သွားကောက်ယူပြီး တပ်လိုက်ကာ ငါးကန်ကလေးဆီ လျှောက်သွား၏။ အဝေးမှန်ဆိုပေမယ့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆိုလည်း မမြင်ရပါ။ မျက်မှန်အထူကြီးနှင့်မှ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရသည်။

မေမေသူငယ်ချင်းအိမ် ရောက်တုန်းက ငါးအဝါကွက်ကျားလေးတွေ မျက်စိကျ လာပြီး ပြောထားခဲ့တာမို့ မေမေက ဝယ်လာပေးတာပါ။

မင်းသက်လျာက ငါးလေးတွေ အလှမွေးထားသည် ။ ပြီးတော့ တည င်ကြက်ပုပုဖြူဖြူလေးတွေလည်း မွေးထားသည် ။

“သမီးရေ.. အကြာကြီးမလုပ်နဲ့ ၊ အဝတ်စား သွားလဲတော့လေ၊ အအေးမိဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေက နောက်ကနေ လောဆော်သတိပေးရစမြဲပါ။

မင်းသက်လျာ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာတော့ ဖုန်းက မြည်လာ၏။

“ဟယ်လို”

“ဟဲ့... မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးနေပါပြီ”

ခင်စံပယ်ကို ညှာလိုက်၏။

“ငါ လမ်းထိပ်ရောက်နေပြီဟဲ့”

“ဟုတ်လား”

“နင် အဆင်သင့်စောင့်နေ”

“အေးပါ... စိတ်ချ”

မင်းသက်လျာက ဖုန်းချပြီး ဗီရိုသွားဆွဲဖွင့်ကာ ဒူးဆစ်ဖုံးဘောင်းဘီ အညှိုကလေးနှင့် ရုပ်အင်္ကျီအကွက်တစ်ထည် ထုတ်လိုက်၏။

အင်း... တော်တော်ကွာတာပဲ။

မင်းသက်လျာက ဘာလို့ သည် လိုဖြစ်နေရတာလဲမသိ။ တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့်မတူ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လုံးဝမတူ။

ခင်စံပယ် အဝတ်ဗီရိုလည်း မြင်ဖူးသည် ။

ယုယအဝတ်ဗီရိုရော၊ ညိုမို့ အဝတ်ဗီရိုရော မင်းသက်လျာနှင့် တူကိုမတူ။

သူတို့ အဝတ်ဗီရိုလေးတွေက ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ရင်ခုန်စရာကောင်းအောင် လှပနူးညံ့သည် ။

ချိတ်ထားသော အင်္ကျီကလေးတွေက အတွန့်အဖတ်အပျော့သားကလေးတွေ၊ ပုံစံဆန်းဆန်းကလေးတွေ၊ ခုခေတ်စတိုင်အင်္ကျီကလေးတွေက လက်တစ်ဆုပ်စာပဲ ရှိသည် ။

စကပ်ကလေးတွေဆိုလည်း ပါးပါးလွှာလွှာ နှစ်ထပ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ထူထူပျော့ပျော့ အတွန့်အကားလေးတွေနှင့် ချစ်စရာကောင်း၏။

ဘောင်းဘီတွေဆိုလည်း

အနားအတွန့်၊

ဖဲပြား၊

အရပ်ကလေးတွေမျိုးစုံ၊ ဂျင်းဆိုလည်း ရွှေငွေလိုင်းအကြောင်း အညွန့်အ
ခက်လေးတွေနှင့် မိန်းမဆန်လှ၏။

ညိုမိကဆို ‘မင်းသက်လျာနဲ့ ပဲ ခင်ချင်တယ်၊ နင်နဲ့ တွဲတော့ ငါလှ
တာ ပိုပေါ်လွင်တယ်’ ဟု ပြော၏။ အဲဒီလိုပြောတော့ စိတ်ဆိုးမိသည် ။

မှန်တယ်ထား အဲဒီလောက်ကြီးတော့ မပြောသင့်ဘူးပေါ့နော့။

သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း မညှာမတာ။

“မှန်တာပြောတာပဲ နင်က မျက်မှန်ထူကြီးနဲ့ ဒိုက်ရုပ်၊ အဝတ်အစား
တွေကလည်း အချိုးမကျ၊ မိန်းကလေးနဲ့ ကို မတူဘူး၊ ဝလည်း ဝတယ်”

ညိုမိက တစ်ခါတစ်ခါ နှိမ်တတ်သည် ။

ဟုတ်တာပေါ့၊ သူက ညိုညိုညက်ညက် သွယ်သွယ်လှလှကလေး။
ဆံပင်အညိုကလေးကို ကောက်ထားပြီး မျက်နှာကလေးကလည်း လှသ
ည် ။ အဝတ်အစားလည်း အရမ်းဝတ်တတ်သည် ။ သူဝတ်လျှင် အကုန်
ငေးရလောက်အောင် စတိုင်ရှိသည် ။

အဲဒီတော့လည်း ပြောအားရှိတာပေါ့။ ပြော... ပြော။

“သမီးရေ... သမီးသူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေပြီဟေ့၊ ဒီမှာ ” ဟု မေ
မေက လှမ်းအော်တော့ ခုတင်ပေါ် ပစ်တင်ထားသော အိတ်ကို ဆွဲယူထွ
က်လာခဲ့၏။ ဆံပင်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ပဲ ဖြီးခဲ့ရလေသည် ။

“ဟဲ့... ဘာမှ မလိမ်းဘူးလား”

ခင်စံပယ်က မြင်မြင်ချင်း ပြော၏။

“မလိမ်းတော့ဘူး”

“ဒါနဲ့ ပြီးနေပြီဆို”

“ပြီးပြီလေ”

“ရတယ်၊ သနပ်ခါးသွားလူး၊ စောင့်မယ်”

“ဟင့်အင်း”

ညိုမိက ဖွဖွပြီးသည် ။ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ မင်းသက်လျာတစ်ယောက်က အချိုးမကျ။

“တစ်ခုခုတော့ သွားလိမ်းခဲ့”

“မထူးပါဘူးဟာ”

မင်းသက်လျာက ရေရွတ်သည် ။

“လိမ်းလိမ်း မလိမ်းလိမ်း ဒီပုံပဲ”

ခင်စံပယ်ကလည်း ဇွတ်မတိုက်တွန်းတော့ပါ။

မင်းသက်လျာအကြောင်းက သိပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။ မထူးဆန်းတော့။

“အန်တီရေ... သမီးတို့ ပြန်ပြီ” ဟု မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်၏။ မေမေက အုန်းရည်ဘူး မမေ့ဖို့ ထပ်မှာ ပြီးမှ စိတ်မချသလိုနှင့် စံပယ်တို့ ကိုပါ မှာ ၏။ စံပယ်နှင့် ညိုမိက ခေါင်းညိတ်သည် ။

“ယုယကို ခေါ်ရဦးမှာ ”

ကားပေါ်ရောက်တော့ ခင်စံပယ်က ပြောသည် မို့ ညိုမိက ကားကို ယုယတို့ အိမ်ဘက် ဦးတည်မောင်း၏။ ခင်စံပယ်က ဘီးကျဲတစ်ချောင်း လှမ်းပေးကာ “ဖြီးလိုက်ဦး” ဟု မင်းသက်လျာ ကို ဆံပင်ဖြီးဖို့ တိုက်တွန်း၏။

“နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးမလား”

“ဟာ... မဆိုးပါဘူး”

ဆယ်ကျွေတစ်ကျွေ အသားရောင် (NATURAL COLOUR) ဖျော့ဖျော့
ကလေး ဆိုးတာကလွဲလျှင် မင်းသက်လျာ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးကျင့်မရှိလှပါ။

“နင့်စတိုင်က မဆိုးဘူး”

ညိုမီက စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ဆို၏။

“အကုန်အကျ တော်တော်သက်သာတယ်”

စံပယ်က ဖွဖွရယ်နေသည် ။

“ညိုမီ... နင် အဲဒီလို နေနိုင်လို့ လား”

ညိုမီက ခေါင်းယမ်းသည် ။

“ငါက အလှအပ အရမ်းကြိုက်တယ်”

စံပယ်က မင်းသက်လျာကို ကြည့်ကာ...

“ဒီလိုစတိုင်ကြီးက မမိုက်ပါဘူး” ဟု ဝေဖန်လာ၏။ မင်းသက်လျာ
က ရယ်သည် ။

“အံ့မယ်... နင်တို့ အုပ်စုမှာ ငါ့လို ဟိုမကျ ဒီမကျ တစ်ယောက်ပါလာ
လို့ အားလုံးက ပိုပြီး သတိပြုမိတာဟဲ့”

“အဟင်း... သူ့ကိုယ်သူ ဟိုမကျ ဒီမကျတဲ့ ၊ သဘောပေါက်သားပဲ၊
ညိုမီ... နင့်ကို ကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေ သူကတစ်ဆင့် ချဉ်းကပ်ကြ
တာပဲ မဟုတ်လား၊ တို့ အဖွဲ့မှာ မင်းသက်လျာက နာမည်ကြီး”

“နာမည်တစ်ခုပဲ အပျံ့စား ပိုင်ဆိုင်တာ”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ကားထဲမှာ ရယ်သံကလေးတွေ ဆူညံသွား၏။

စူပါမားကတ်ထဲရောက်တော့မှ မင်းသက်လျာ မြုန်းခနဲ သတိရမိသ
ည် ။

“ဟယ်တော့”

“ဘာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

လက်ကလေးတွဲပြီး လျှောက်နေသော ယုယမှာ မင်းသက်လျာ မျက်
လုံးပြူးပြီး ထအော်တာကြောင့် လန့်သွား၏။

“ဒုက္ခပဲ... ပိုက်ဆံအိတ် ကျန်ခဲ့ပြီ”

“ဟင်”

“ဖြစ်ရမယ်”

“ဟဲ့... နင့်အမေ မှာ လိုက်တဲ့ အုန်းသီးရည်ဘူး အရင်ဝယ်မယ်၊ လာ
ငါတို့ ပိုက်ဆံ ခဏသုံးထားပေါ့”

မင်းသက်လျာက သက်ပြင်းချသည် ။

တကယ်ပါပဲ၊ မေ့တတ်တာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ။

ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အရမ်းမေ့တတ်သည် ။

“ဒါ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သတိထားပေါ့”

ဟု မေမေက အားပေးတတ်ပါသည် ။

“ငါတို့ မှာ ပိုက်ဆံပါပါတယ်၊ ရတယ်၊ လာ”

သူငယ်ချင်းတွေက ထူးပြီး အပြစ်မတင်တော့ပါ။ မင်းသက်လျာ မေ့
တတ်တာ၊ တလွဲတချော် လုပ်တတ်တာ၊ ပရမ်းပတာနိုင်လွန်းတာ၊ ဝတ်

ပုံစားပုံ အချိုးမကျတာအားလုံး သိပြီးသား။

ပါဝါဒီဂရီအထူးကြီးနှင့် မျက်မှန်မပါလျှင် ဘာမှ မမြင်ရတာတောင်မှ မျက်မှန်က အမြဲမေ့တတ်သေးတာ။

တစ်လမှာ နှစ်လက်လောက် အမြဲဝယ်နေရသည် ။

ပိုက်ဆံအိတ် ပါမလာတော့ ဝယ်ရခြမ်းရတာ အဆင်မပြေ။ သူငယ်ချင်းတွေဆီက ယူရမှာ အားနာသည် ။

မင်းသက်လျာမှာ ကောင်းတာလေးတွေလည်း ရှိသည် ။ သဘောကောင်းပြီး ကြင်နာတတ်သလောက် ကိုယ်ချင်းစာတတ်သည် ။ အရမ်းအားနာတတ်သည် ။

သူတစ်ပါး၏ အားနည်းချက် (WEAK POINT) ကို ဘယ်တော့မှ အနိုင်ပိုင်းဗိုလ်ကျပြီး ပြောဆိုဖော်ထုတ်လေ့ မရှိပါ။ တစ်ယောက်ယောက် လိမ့်ကျတာ မြင်လျှင် မရယ်ဘဲ မျက်လုံးလွှဲပစ်တတ်သည် ။

“ရော့... အုန်းရည်ဘူး ယူထား”

အပြန်လမ်းမှာ ခင်စံပယ်က လက်ထဲ အရောက်ပေးပါသည် ။ ကားထဲမှာ မင်းသက်လျာ သေချာကိုင်းထားသေး၏။

ထိုအချိန်မှာ ယုယ ဝယ်လာသော ခေါင်းစည်းကွင်းကလေးကို ယူကြည့်ပြီး အုန်းရည်ဘူး ခဏချထားလိုက်တာ ခြံထဲရောက်လို့ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ကားပြန်ထွက်သွားချိန်အထိ မေ့သွားလိုက်တာ မေ့မေ့ကို ဧည့်ခန်းမှာ တွေ့မှ ဒိုင်းခနဲ သတိရသည် ။

“ဟာ... သွားပြီ .. ကျွတ်”

မင်းသက်လျာ ထအော်တော့ မေမေ ပြီးသည် ။

“အုန်းရည်ဘူး မေ့ခဲ့ပြီလား”

“ဟုတ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ လိုလိုမယ်မယ် အပိုမှာ ထားတာ၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက ကျက်နေပါပြီ သမီးရယ်” တဲ့ ။

မေမေကတော့ သမီးအကြောင်း အသိဆုံးပါပဲ။

ဟူး။

မင်းသက်လျာ ဘာလို့ မေ့တတ်ပါလိမ့်နော်။

★

ညပိုင်း ယုယ ဖုန်းခေါ်တော့ မင်းသက်လျာက ကိုရီးယားဇာတ်လမ်း တွဲ ကြည့်နေတုန်းပါ။

“ဟဲ့... ဘာလဲ၊ ဒီမှာ ဇာတ်လမ်းကောင်းနေတယ်”

“ကြော်ငြာ လာချိန် ဆက်တာပါနော်”

“အေးပါ၊ မြန်မြန်ပြော”

“မနက်ဖြန် နံနက်ကို ဝင်ခေါ်ရမလား”

“အင်း”

“အဆင်သင့်စောင့်နေနော်”

“အေးပါ”

ယုယက မင်းသက်လျာကို သေချာမှာ ၏။

“မပြီးရင် မစောင့်ဘူး ထားခဲ့မှာ ”

“ပြီးပါတယ်ဟယ်”

မင်းသက်လျာက လေချိုသွေးသည်။ ။

ယုယက အတန်းတက်သည်။ ။ အတူတူ၊ အလုပ်ထဲမှာ လည်း အတူတူမို့ မင်းသက်လျာကို ပိုပြီး စောင့်ရသည်။ ။

“အံ့ပါရဲ့ ၊ အလှမပြင်တဲ့ သူကို အလှပြင်တဲ့ သူက စောင့်ရတယ်လို့ တကယ်ပါပဲ”

“မစောင့်ရပါဘူး စိတ်ချ”

“လုပ်မနေပါနဲ့ အပိုတွေ”

“မနက်ဖြန် မစောင့်ရဘူး၊ ယုံ”

“အေးပါ၊ ထားတော့”

“ဘာပြောစရာရှိသေးလို့ လဲ”

ယုယက သတင်းထူးပေးစရာရှိနေပုံပင်။

“ဒီနေ့ နင် OFF (အားလပ်ရက်)ဆိုတော့ မသိသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ငါတို့ ဆီကို ဝန်ထမ်းအသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ဟဲ့၊ သိလား”

“ငါတို့ အထပ်ကိုလား”

“အေး”

“ဘယ်သူလဲ”

ယုယက မဖြေသေးဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ။

“အရမ်းချောတယ်”

မင်းသက်လျာက တိတ်တဆိတ် နားထောင်နေ၏။

“မိုးရေအေး”

“ဘယ်သူ”

“မိုးရေအေးပါဆို”

“ဘယ်က မိုးရေအေးလဲ၊ မသိဘူး”

ယုယက စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြ၏။ အရမ်းကို ပြောပြချင်လို့ ဆက် တာမဟုတ်လား။ မင်းသက်လျာက မသိသေးပါ။ ခင်စံပယ်နှင့် ညှိမိက သိပြီးသား။ ပြီးတော့ မတူတာက မိုးရေအေးက ယုယတို့ နှင့် MAJOR(ဘာသာရပ်)တူတွေ၊ အဝေးသင်တက်နေကြတာ။

“မိုးရေအေးဆိုတာ မော်ဒယ်ဘွိုင်းဟဲ့”

“ဟုတ်လား”

“မန္တလေးကနေ ပြောင်းလာတာ၊ သူ့အတွက် အဆင်ပြေအောင် ရန် ကုန်မှာ လာနေတာလေ”

မင်းသက်လျာက ယုယပြောသမျှ ဝတ်ကျေတန်းကျေ နားထောင်နေ မိသည် ။ ထူးထူးခြားခြားကြီး စိတ်မဝင်စားမိပါ။ ကိုယ်က မော်ဒယ်ဘွိုင်းကို စိတ်ဝင်စားစရာလား။ တစ်လိုင်းစီ တခြားစီပါ။

ညှိမိတို့ ၊ ယုယတို့ စိတ်ဝင်စားပါစေ။ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသူ တွေချင်း။

“အရမ်းချောတယ်ဟာ၊ တကယ်ပါပဲ”

ယုယ အသံက မြူးမြူးခါခါ။ အတော့်ကို သဘောကျလာပုံပင်။ မင်း

သက်လျာက မမြင်ဘူးသေးပါ။

“ပြီးတော့ သူက ငါတို့ နဲ့ မေ့တူ၊ အတန်းတူ၊ အဝေးသင်ပဲ၊ ကျောင်းမှာ လည်း ဆုံဦးမှာ ”

“ငါတို့ နဲ့ ခင်သွားမှာ ကျိန်းသေပဲ”

အဲဒါတော့ ဟုတ်သည် ။ အလုပ်ထဲမှာ လည်း တွေ့၊ အတန်းတူ သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်လာလျှင်တော့ သိကျွမ်းခင်မင်သွားမှာ မလွဲမသွေပါ။ ယုယက ဖော်ရွေနွေးထွေးသူပါ။ မင်းသက်လျာလို အေးစက်စက် မဟုတ်။

“တကယ်ချောတာ၊ အရမ်းကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲ၊ နင် မနက်ဖြန် တွေ့မှာ ပါ၊ သိလား”

“အင်း”

မင်းသက်လျာက ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်၏။

ကိုယ့်အတွက်ကတော့ မော်ဒယ်ဘွိုင်းဘဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ ကိုယ့်လိုပုံစံ ကိုယ့်လိုလူကို ဘယ်မော်ဒယ်ဘွိုင်းက စိတ်ဝင်စားမှာ လဲ။ တော်သေးတာက ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ခုထက်ထိ ရင်မခုန်မိသေးပါ။

ကောင်လေးချောချောကို ရင်ခုန်မိလျှင်တော့ သိပ်အားငယ်စရာ ကောင်းလိမ့်မည်။

“အဲဒါကြောင့် မနက်ဖြန် စောစော သွားမယ်”

“အဲဒီ မော်ဒယ်ဘွိုင်းရော ဖယ်ရီ(ကြို၊ ပို့) စီးလားဟင်” ဟု တစ်ခွန်းတော့ မေးမိ၏။

မနက် အသွားအတွက် ဖယ်ရီမရှိပေမယ့် ညအပြန် ဖယ်ရီရှိသည် မ

ဟုတ်လား။ မင်းသက်လျာလည်း ဖယ်ရီနှင့် ပြန်နေကျပါ။ သိပ်မဝေးပေ
မယ့် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး စီးရတာ ပျော်သည် ။
တစ်ယောက်တည်းပြန်ရတာနှင့် မတူ။

“အင်း... ဒီနေ့တော့ လိုက်မစီးဘူး၊ ဟဲ့... ပြောရဦးမယ်၊ သူက စတ
တ်နော်၊ သိလား”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးဆိုတော့ မင်းသက်လျာတို့ ထက် ရာထူးပိုသည် ပေါ့
။

“မနက်ဖြန် နင်တွေ့ရင် ခိုက်သွားမှာ ”

“ဟုတ်မှာ ပါ”

တွေးတွေးဆဆနှင့် ဝန်ခံတော့ ယုယ အံ့ဩသွား၏။

“ဟဲ့... တကယ်ခိုက်မှာ လား”

“သေချာတယ်”

“ဟင်”

ယုယ နှာခေါင်းရှုံ့မှာ မြင်ယောင်၏။

မတန်မရာကြီးဟု တွေးလိုက်မှာ ကျိန်းသေ။

“မိုးရေအေးဆိုတော့ ခိုက်မှာ ပေါ့၊ အေးစက်တုန်ခိုက်တာကို ပြော
တာ၊ ချမ်းလို့ လေ”

“ခစ်... ခစ်...ခစ်”

ယုယက သဘောကျစွာ ရယ်သည် ။

“ကြိုကြိုတင်တင် ပြောထားပြီးပြီ၊ ကြာရင် လုံးဝမစောင့်ဘူးနော်”

“အေးပါဟယ်၊ သိပါပြီ”

မင်းသက်လျာက ဖုန်းချရင်း သည်းလိုက်တာ လွန်ပါရောဟု တွေးမိ
၏။

XXXX

နာရီနှိုးစက်သံကြားပေမယ့် မင်းသက်လျာက
တစ်ဖက်စောင်းလှည့်ပြီး ဆက်အိပ်သည် ။ အိပ်ရေးမဝသေးပါ။ မျက်စိ
တွေ ဖွင့်မရ။ ကျိန်းစပ်နေသည် ။ လုံးဝ မထချင်။

“သမီးရေ”

ဟော... မေမေ့ခေါ်သံ။

မနက်စောစောဆို ဘုရားရှိခိုးဖို့ မေမေ လာခေါ်

နှိုးနေကျပါ။ မင်းသက်လျာက အပျင်းဆန့်သည် ။

အင်း... အ လုပ်သွားရဦးမှာ ပါလား။

ယုယက အဆင်သင့်စောင့်နေလို့ သေချာဖုန်းဆက်ပြောထားခဲ့တာ
မဟုတ်လား။

အိပ်ရာထက်က ကမန်းကတန်းဆင်းပြီး...

“ လာပြီ မေမေ ခဏလေး” ဟု လှမ်းအော်ပြောပြီး ရေချိုးခန်းထဲ
ပြေးဝင်သည် ။

မျက်နှာသစ်၊ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး မေမေ့နောက်မှာ ကျုံ့
ကျုံ့ကလေးထိုင်ကာ ဘုရားရှိခိုးသည် ။ မေမေက မနက်တိုင်း အတူတူ
ဘုရားရှိခိုးမှ ကြိုက်တာ။

“တစ်နေ့လုံးအတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါစေ၊ ဘေးအန္တရာ

ယ်ကင်းပါစေ၊ ကိုယ်လုပ်တာမှန်သမျှ အောင်မြင်ပါစေ၊ ဆုတောင်း” ဟု အမြဲတိုက်တွန်းတတ်၏။

မေမေက မင်းသက်လျာနှင့် ဖေဖေအတွက် ထမင်းချိုင့် အဆင်သင့် ထည့်ပေးထား၏။

“လာကြတော့လေ.... ကော်ဖီသောက်ရအောင်”

မင်းသက်လျာက မေမေ ဝယ်ထားပေးသော ကောက်ညှင်းပေါင်းကို သဘောကျသွား၏။

“ဟာ... နို့ထမင်းလည်း ပါတယ်”

မနက်စာကို စုံစုံလင်လင် ပြင်ဆင်ထားပေး၏။ ဖေဖေနှင့် မင်းသက်လျာက ညမှ အိမ်ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်လား။ ဖေဖေအတွက်က ကော်ဖီ ဓာတ်ဘူးပါ ထည့်ပေးထားပြီး မင်းသက်လျာအတွက် နေ့လယ်နေ့ခင်းစားဖို့ လက်ဖက်သုပ်ပါ ထည့်ပေး၏။ မေမေက ကော်ဖီငွေထည့်ပေးရင်း...

“ဒီတစ်ပတ် သမီး OFF ရရင် မေမေတို့ တစ်နေရာ သွား အပန်းဖြေ အနားယူရအောင်”

“တစ်ရက်တည်းနဲ့ ”

“နီးနီးနားနားပဲ သွားကြတာပေါ့ သမီး” ဟု ဖေဖေက ဆိုလာ၏။ ကော်ဖီသောက်ပြီးသောအခါ မင်းသက်လျာက ယူစရာရှိတာ ယူသည် ။

ယုယ လာခေါ်လျှင် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ထမင်းချိုင့်ကို ယူဖို့ သတိထားမိ၏။

“ထမင်းချိုင့် မေ့မယ်နော် သမီး”

မေမေကလည်း သတိပေးသည်။ ။

သို့သော်...။

*

“ဟယ်တော့”

လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ မင်းသက်လျာ သတိရပြီး ထအော်သည်။ ။
ယုယက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်၏။

“ဘာမေ့လာပြန်ပြီလဲ”

“ထမင်းချိုင့်”

“ဟင်း”

ယုယက သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ။

“ပြန်ကွေ့ရမလား သမီး”

ယုယတို့ ကားကိုမောင်းသော ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးက မေးလာတော့
ယုယက...

“မကွေ့နဲ့ ဦးလေး၊ ရတယ်” ဟု ကမန်းကတန်း တားမြစ်လိုက်ကာ “
ငါ့ထမင်းဘူးထဲက စားပေါ့” ဟု ခွင့်ပေး၏။ မင်းသက်လျာက အားနာပါး
နာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

တကယ်ပါပဲ... မေ့ပြန်ပြီ။

ယုယနှင့် မင်းသက်လျာ အလုပ်ထဲရောက်တော့ စံပယ်နှင့် ညိုမိက
ရောက်နေကြပြီ။

“ဒေါ်မေ့... ထမင်းချိုင့် မေ့ခဲ့ပြီ”

ယုယက တွေ့တွေ့ချင်း သတိပေးသည် ။

“ဟုတ်လား... ညိုမီ ပိုထည့်လာတယ်”

စံပယ်က ယုယကို တိုးတိုးကလေး ပြောသည် ။

“ဟဲ့... ညိုမီကလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်တဲ့ ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“အဲဒါ နင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

စံပယ်က မေးလာ၏။ ညိုမီက ချက်ချင်းပဲ...

“ခေါင်းပန်းလှန်မယ်” ဟု ဆို၏။

ယုယက အင်တင်တင်နှင့် ခေါင်းမညိတ်။

“ရှုံးတဲ့ သူ မအီကြေးလေ”

မင်းသက်လျာက ဘာမှ ဝင်မပြော။

မိုးရေအေးဆိုသော မော်ဒယ်ဘွိုင်းကို မြင်ဖူးချင်လာမိ၏။ ညိုမီနှင့် ယုယက သူနှင့် အရမ်းခင်မင်ရင်းနှီး ချစ်နေကြသည် ။

“လာပါ... ခေါင်းပန်းလှန်ရအောင်”

“ဟင့်အင်း... ကိုယ့်အခွင့်အရေးနဲ့ ကိုယ်ပဲ”

ယုယက လက်မခံတော့ ညိုမီ ဘာမှ မတတ်နိုင်။

မင်းသက်လျာက ယူနီဖောင်း(လုပ်ငန်းခွင်ဝတ်စုံ) လဲဖို့ ထွက်လာခဲ့ ၏။ ထမင်းချိုင့် ပါမလာတော့ ဟာတာတာကြီးပါ။ မေမေ သေချာထည့် ပေးထားသော လက်ဖက်သုပ်လည်း ကျန်ခဲ့ပြီ။

ယူနီဖောင်းလဲပြီးသောအခါ ကိုယ့်ကောင်တာရှိရာ ပထမထပ်ကို တ

က်လာမိ၏။

“မင်းသက်လျာ.. ဒီဖန်ခွက်တွေ သေချာစီလိုက်ပါဦး” ဟု စူပါဗိုက် ဆာ အစ်မကြီးက ခိုင်း၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖန်ခွက်တွေ ထည့်ထားသော ခြင်းကို မယူလျက် ဖန်ခွက်များ လှလှ ပပ စီထားရာ စင်ကလေးဆီ သယ်လာ၏။ လမ်းမှာ ဗြုန်းခနဲ လူတစ် ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိ၏။ လက်ထဲ ကိုင်ထားတာက ဖန်ခွက်တွေမို့ မင်းသက်လျာ လန့်အော်မိသည် ။

“အမယ်လေး... ကုန်ပါပြီ”

ခြင်းအပေါ်ပိုင်းက ဖန်ခွက်လေးငါးလုံး ကျကွဲသံက နားထဲ ဆူညံသွား၏။

“ချလွမ်း”

“ဆောရီး...ဆောရီး”

ဝင်တိုက်မိသူက ချက်ချင်းတောင်းပန်၏။

စူပါဗိုက်ဆာလည်း အနားရောက်လာသည် ။

“ဘယ်နှလုံး ကွဲသွားလဲ”

မင်းသက်လျာက ခြင်းကို ချထားပြီး ပင့်သက်ရှိုက်၏။ အိမ်မှာ ဆို ဖန်ခွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းကန်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မှန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲကျကွဲကွဲ မေ မေက...

“သမီး ... ဖန်ကွဲစ ရှမယ် သတိထား” ဟု ပထမဦးဆုံး အကြင်နာသ တိပေးသံကို ကြားရစမြဲပါ။

ဘာကွဲသွားလဲ၊ ဘယ်လောက်ဆုံးရှုံးသွားသလဲဆိုတာ နောက်မှ ။ အလုပ်ခွင်ထဲမှာ တော့ သည် လိုမဟုတ်။ အိမ်မှာ နှင့် မတူ။ ပစ္စည်းတန်ဖိုး ဆုံးရှုံးမှုကို ပထမဦးဆုံး တွက်ကြတော့မှာ ။

“ဆောရီး...ဆောရီး၊ ကျွန်တော် မမြင်ဘူး၊ ကျွန်တော့် စာရင်းထဲ ထည့်လိုက်ပါ မမ”ဟု ဝင်တိုက်မိသော ဝန်ထမ်းကောင်လေးက ဆိုပါသည် ။

“မဟုတ်တာ... တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီပေါ့”

ဟု စူပါဗိုက်ဆာမမက ပြောလာတော့ မင်းသက်လျာက ဝန်ထမ်းအသစ်ဆီ အကြည့်ရောက်၏။

စူးရှသော မျက်လုံးအစုံနှင့် တန်းခနဲ ဆုံမိ၏။ မင်းသက်လျာ ရင်ထဲမှာ ဂုန်းကနဲ မြည်ကာ ပြောင်းဆန်လှုပ်ရှားသွား၏။ သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံခိုက်မှာ ရင်ထဲ အေးတစ်လှည့် နွေးတစ်လှည့်နှင့် လှိုက်ဖိုသွားရ၏။ ရင်ခုန်မိတာလား။ မင်းသက်လျာ ရင်ခုန်မိတာလား။

“မိုးရေအေးက ဒီလမှာ ပထမဆုံး အလုပ်ဝင်တာ”

စူပါဗိုက်ဆာမမက သူ့စာရင်းထဲ မထည့်ချင်သလိုလို အားနာစကား ဆို၏။

“ရတယ်၊ ကျွန်မစာရင်းထဲပဲ ထည့်လိုက်ပါ”

မင်းသက်လျာ ဝင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်၏။

တကယ်ဆို တည့်တည့်ဝင်တိုးတာက သူ၊ ကိုယ်က ခြင်းအလေးကြီး နှင့် ရုတ်တရက် မရှောင်နိုင်ခဲ့။ သို့ပါသော်လည်း မိုးရေအေး၏ ဂုဏ်ရှိန်ဝါက ကြီးမားလွန်းနေသည် ။ ဘက်ပင်းချင်သူတွေ သိပ်များ နေပြီ။ သူ့ဘက်က ရပ်တည်ပေးချင်သူတွေ ခပ်များများ ။

ရင်ထဲမကျေနပ်ပေမယ့် မင်းသက်လျာ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပါ။ ချက်ချင်းပဲ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း ရောက်လာ၏။

မိုးရေအေးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မင်းသက်လျာ ခြင်းတောင်မယူ ထွက်လာခဲ့၏။

ယုယ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုလည်း ဖြစ်လောက်ပါရဲ့ ။

မြင့်မားသော အရပ်၊ ဖြူသောအသားနှင့် မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးစူးစူး၊ နှာတံချွန်ချွန်နှင့် ဆံပင်တွေကအစ ကြည့်ကောင်းလွန်းသည် ။

အဲဒီလောက် ဆွဲဆောင်အားကောင်းလို့ လည်း မော်ဒယ်ဘွိုင်းလုပ်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိခိုက်မှာ မင်းသက်လျာရင်ထဲ တဖျတ်ဖျတ်နှင့် လိပ်ပြာတစ်ကောင် ပျံပြေးသွားသလိုပါ။

“ဟဲ့ ... ဖန်ခွက်တွေကွဲကုန်တယ်ဆို”

ယုယက အနားရောက် လာပြီး မေး၏။

“ဟုတ်တယ်”

“နင့်စာရင်းထဲထည့်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

မင်းသက်လျာက ဖန်ခွက်တွေစီနေရင်း တုံးတိတိဖြေ၏။

“ဘယ်သူ လုပ်လိုက်တာလဲ”

“မိုးရေအေးနဲ့ ဝင်တိုက်မိတာ”

“ဘာ”

ယုယ မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွား၏။

“မိုးရေအေးနဲ့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

စောစောက မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ယုယ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

“သူက ဝင်တိုက်တာလား”

မယုံသင်္ကာနှင့် လာမေးနေသည် ။

မင်းသက်လျာ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့မိ၏။

“တမင်ဝင်တိုက်ခံလိုက်တာ၊ ချောလွန်းလို့ ”

ငေါ့တော့တော့ ဖြေမိသည် ။ ကိုယ်ကပဲ ဇာတ်လမ်းရှာချင်လို့ တိုက်သလိုလို။

မိုးရေအေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အမှန်တရားတွေက ပျောက်ဆုံးကုန်တတ်သည် ။

အမြင်တွေ စောင်းကုန်တတ်သည် ။ ဘက်ပင်းချင်ကြသည် ။ ဘာလို့များ လဲ။

မင်းသက်လျာက ရှေ့လျှောက် သတိထားဖို့ တွေးမိ၏။ မိုးရေအေးက အားလုံးထဲမှာ မင်းသားလေး။ မျက်နှာသာပေး အရေးပေးချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့တာ။

“မင်းသက်လျာရယ် သူ ဆိုရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ၊ ယုယ မျက်နှာထောက်ထားပြီး”

ယုယအသံက ချက်ချင်းပြောင်းသွား၏။

မင်းသက်လျာက ဘာမှ ပြန်မပြော။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့မျက်လုံး စူးလက်လက်တွေကြောင့် ရန်တွေ့ဖို့ ပြင်ထားတာလေး ဘယ်ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။ ရင်ခုန်မြန်ပြီး ဒေါသတွေ လွင့်ပြေးသွားလောက်အောင် ဖမ်းစားသိမ်းပိုက်နိုင်လွန်းသည်။ ။

★

“မေ့စရာရှားလို့ ထမင်းချိုင့်တောင် မေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ပြောနေတာ မိုးရေအေး ကြားသည် ။ စောစောက သူနှင့်ဝင်တိုက်မိသော ကောင်မလေးပဲဆိုတာ သူသိသည် ။

ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်း မသိ။ မျက်မှန်အထူကြီးနှင့် ဘာမှ မလိမ်းခြယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေစီးသော ဖိနပ်တစ်ရန်နှင့်။ နာရီကလည်း ကောင်လေးတွေဝတ်လေ့ရှိသော ကက်စီရီအမည်းရောင်ကလေး။

မိုးရေအေး အံ့သြမိပါသည် ။

သည် ခေတ်ကြီးထဲမှာ သည် လိုပုံစံလည်း ရှိသေးသည် ။ ကိုယ်တိုင် မမြင်လျှင် ယုံမှာ မဟုတ်။

သူ့သူငယ်ချင်း ယုယနှင့် ကွာပါ။

ယုယဆိုတာလေးက လှသည် ။ နူးနူးညံ့ညံ့နှင့် ချစ်စရာကောင်းသည် ။ စကားပြောပုံကလေးက အစ။ ပြီးတော့ သူနှင့် မေဂျာတူ အတန်းတူ။

မိတ်ဖွဲ့ပြီးပြပြီး လာစကားပြောတော့ မိုးရေအေးနှင့် ယုယ သိသွားကြပြီ။

ယုယက မင်းသက်လျာလည်း မေဂျာတူဆိုတာ မိုးရေအေးကို မပြော

မိပါ။ တမင်ချန်ပြီး မပြောတာတော့ မဟုတ်။ မင်းသက်လျာအကြောင်း
အရေးလုပ်ပြီး မပြောတာပါ။ မိုးရေအေးကလည်း စိတ်ဝင်စားမည်မထင်။

*

“မေမေ”

မေမေ့ဘေးမှာ အသာကလေးဝင်ထိုင်ပြီး မင်းသက်လျာက မေမေ့ကို
မှီချလိုက်၏။

မင်းသက်လျာ၏ အပြုအမူကြောင့် မေမေက စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်
လာသည် ။

“ဒီနေ့မနက် ဖန်ခွက်တွေ ကျကွဲသွားတယ်၊ လခထဲက နုတ်မယ် မေ
မေရဲ့ ”

“ဟုတ်လား”

သက်ပြင်းကလေး ရှိုက်ကာ သမီးကို မေမေက တစေ့တစောင်း အ
ကဲခတ်သည် ။

“မေမေ”

“ဟင်”

“ကောင်လေးချောချောလေးတစ်ယောက်ကို သမီး ရင်ခုန်မိရင် ဘယ်
လိုလုပ်မလဲဟင်” ဟု မေးမိ၏။

မေမေက မင်းသက်လျာမျက်နှာကို သေချာကြည့်သည် ။

“သမီး အဲဒီလိုလူတွေ့နေပြီလား”

မင်းသက်လျာက ခေါင်းယမ်းသည်။ ။

“တွေ့ရင် မေမေ့ကိုပြောလေ”

“ဟင်... မေမေက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အကဲခတ်လေ့လာဖို့ ပေါ့”

“ဪ”

ရှက်စနိုးပြီးလိုက်ပုံကြောင့် မေမေက မသင်္ကာ။

“သမီး အမှန်အတိုင်းပြောလေ”

“မေမေ ... သမီးတို့ ဆီကို ဝန်ထမ်းအသစ်ရောက်လာတယ်၊ သူက မော်ဒယ်ဘွိုင်း၊ အရမ်းချောတာပဲ၊ မိုးရေအေးတဲ့ ”

“ဟုတ်လား”

“သမီးတို့ နဲ့ အတန်းတူ၊ မေဂျာတူ”

“အဲဒီတော့”

မေမေက ဆက်ပြောဖို့ စကားထောက်ပေးသည်။ ။

“ဒီနေ့မနက် သူ့ကြောင့် ဖန်ခွက်တွေကွဲသွားတာလေ”

ဟု ရှင်းပြ၏။

“ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သူ့မျက်လုံးတွေက အရမ်းဆွဲဆောင်အားကောင်းလွန်းတယ်၊ သမီး ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ကြောက်စရာကြီး”

မေမေက သဘောကျသလို ရယ်ပြီးမှ ...

“သမီးရယ် ...မေ့လိုက်ပါ။ မေမေ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ သမီးကို ဒီထက်ချောအောင် လှအောင် မွေးမပေးနိုင်ခဲ့တာ” ဟု ဆို၏။

“သမီးက မလှဘူးလားဟင်”

“မေမေ့ မျက်စိထဲမှာ တော့ သိပ်လှတာပဲ”

မင်းသက်လျာက ကြည်နူးစွာရယ်၏။

“မေမေ ...ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း အကောင်းသား၊ ဆရာဝန်မဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ တင့်တယ်ဦးမှာ ၊ တကယ်ပါပဲ၊ ဆေးကျောင်းဝင်ဖို့ အမှတ်က မိမ့် မမီဘဲ” ဟု ညည်းနေကျ လက်သုံးစကားအတိုင်း ညည်း၏။ မေမေက မင်းသက်လျာကို ဆရာဝန်မတစ်ယောက် သိပ်ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည် ။

“သမီး”

“ဟင်”

“မေမေ သမီးကို မေမေ့သူငယ်ချင်းရဲ့ သားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဟာ ...ဘာအတွက်လဲ”

“သမီး စိတ်ဝင်စားရင် စေ့စပ်ပေးမှာ ပါ”

“ဟင့်အင်း ...စောပါသေးတယ်”

“မစောတော့ဘူး ... ဒီနေ့ပဲ သမီး ရင်ခုန်ခဲ့ပြီးပြီဆို၊ တော်ကြာ မေမေ့ သမီး အသည်းကွဲစရာ ကြုံမှာ စိုးလို့ ကြိုတင်ကာကွယ်ပေးမှာ ”

မင်းသက်လျာက ပင့်သက်ကလေးရှိက်သည် ။

ယုယ အဖြစ်သည်းမယ်ဆိုလည်း သည်းလောက်ပါရဲ့ ။ မိုးရေအေးက အရမ်းချောပြီး အရည်အချင်းလည်း ရှိသည် ။

“ဟင် ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါနောက်မှာ ရွှေ့ထိုင်မယ်လေ၊ စောစောကမပြောဘူး”

မင်းသက်လျာက ချက်ချင်းပဲ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး ကားနောက်ခန်းထဲ ရွှေ့ထိုင်၏။

ယုယ ဘယ်အချိန်ကများ မိုးရေအေးကို ပြောထားလိုက်သလဲမသိ။

ကျောင်းသွားဖို့ ယုယ လာခေါ်တော့ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလို့ ။ ကားမောင်းလာသော အဘိုးကြီးမပါ။ ယုယ သည် နေ့ ထူးဆန်းနေသည် ။

ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ချောင်းနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော အင်္ကျီပျော့ပျော့ လွင့်လွင့်ကလေးက လိမ္မော်ရောင်၊ အနက်ထဘီလေးနှင့် တွဲဝတ်ထားတော့ ထင်းနေအောင်လှပါသည် ။

မင်းသက်လျာက ရုပ်အင်္ကျီ နက်ပြာကွက်ကလေးနှင့် ထဘီလေးနှင့် အလှပြင်မထား။

“ဒီနေ့ညနေမှ အတန်းပြီးမှာ ”

ဟုတ်သည် ။ အဝေးသင်ဆိုတော့ သူများ တွေလို နေ့တိုင်း အမြဲတမ်း တက်ရတာလည်း မဟုတ်ပါ။

“စာတွေရပြီလား”

ယုယက မင်းသက်လျာကို မေး၏။

“ဟင့်အင်း... မနက်ဖြန်မှ စကျက်မယ်”

“ကျက်ဦး ... မမိဘဲနေမယ်”

“အင်း”

မင်းသက်လျာက ယုယကို တစ်ချက်ကြည့်၏။

မျက်မှန်လိမ္မော်ရောင်ကလေးတပ်ပြီး စတိုင်ကျကျ ကားမောင်းနေပုံ
က မင်းသမီးကလေးလို။

မိုးရေအေးက ယုယဝင်ခေါ်မှာ ကို လက်မခံဘဲနေပါ့မလား၊ သဘော
မကျဘဲ နေပါ့မလား။

ယုယက ဖုန်းနားကြပ်ကလေးတစ်ခုကို အဆင်သင့်တပ်ထားသည် ။
ဖုန်းဝင်လာလျှင် နားထောင်နိုင်ဖို့ ပါ။

“မိုးရေအေးက ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ရောက်တော့မယ်”

ယုယက သေသေချာချာ တိတိကျကျ မေးထားခဲ့ပုံနှင့် မိုးရေအေးတို့
တိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဟွန်းတစ်ချက်တီးသည် ။ မင်းသက်လျာက ဘ
ယ်အခန်းများ ဖြစ်မလဲဟု မော့ကြည့်မိပေမယ့် ဝရန်တာကို ဘယ်သူမှ
ထွက်မလာဘဲ ဖုန်းသံမြည်လာ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြော”

ယုယအသံက ချို့လွန်း၏။

မိုးရေအေး ဆက်တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ရပါတယ်၊ စောင့်နေမယ်လေ၊ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်”

မင်းသက်လျာက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့မိ၏။

ကိုယ့်ကိုဆို ငါးမိနစ်ဆယ်မိနစ် မစောင့်ချင်သော ယုယ အခုကျတော့ စိတ်ရှည်နေလိုက်တာ၊ နှစ်ကိုယ်ခွဲလိုက်သလို စောင့်နေရပေမယ့် စိတ်မတို၊ ဒေါသထွက် သီချင်းလေးတိုးတိုးပင် ဖွင့်ထားလိုက်သေး။

“သူက အသန့်အပြန့်ကြိုက်ပုံပဲ” ဟု ဝေဖန်နေသေးသည် ။ ယုယ မျက်နှာက ပြုံးနေလိုက်တာ။

“ငါတို့ ကို ကျောင်းရောက်ရင် အားလုံးစိတ်ဝင်စားမှာ ပဲ သိလား၊ မိုးရေအေးက အရမ်းချောတယ်လေ”

မင်းသက်လျာက ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ။

သီချင်းသုံးလေးပုဒ် ပြီးချိန်အထိ မိုးရေအေးက ဆင်းမလာသေးပါ။ မင်းသက်လျာက ကူရှင်ဆိုဖာကို မှီထိုင်လိုက်၏။

ယုယကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း နည်းနည်းလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်မိတာ အမှန်။

မင်းသက်လျာကိုဆို ခလုတ်တိုက်မတတ်ဖြစ်အောင် နောက်ကနေ လောလွန်း၏။

ယုယက လယ်သာပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ဆွဲယူဖွင့်ပြီး GIFFARINE က ထုတ်သော MOUTH SPRAY ORANGEဘူးလေးကို ထုတ်ယူ အဖုံးဖွင့်လျက် ပါးစပ်ကလေး ဟပြီး ဖျန်းလိုက်၏။

မင်းသက်လျာက မှန်တံခါးကိုဖြတ်ပြီး အဝေးကြီးကို ငေးကြည့်နေလိုက်၏။

“မနက်က ထမင်းကြော်စားတော့ ကြက်သွန်နီအချဉ်သုပ် ပါတယ်လေ၊ စကားပြောလိုက်ရင် ကြက်သွန်နီထွက်နေမှာ စိုးလို့ ” ဟု မလုံမလဲ ဖြေရှင်းပြနေသေး၏။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သောကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားပါ။ ဘ

ယံသူ့ကိုမှ ကွယ်ရာမှာ ပြန်ပြောပြပြီး အတင်းအုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်။

ခဏကြာတော့ မိုးရေအေး ဆင်းလာ၏။ ကျောင်းသွားမှာ ဆိုတော့ ပု ဆိုးကလေးနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအရောင်ဖျော့ဖျော့ကလေးနှင့်။

ဆံပင်တွေကို သပ်ရပ်နေအောင် ဖြီးထားသလို ရေချိုးပြီး လန်းဆန်းကြည်လင်ကာ အရမ်းကြည့်ကောင်းနေ၏။ ခြေထောက်ဖွေး ဖွေးတစ်စုံက ကတ္တီပါလေးညှင်းရောင်နှင့် သန့်ပြန့်နေလိုက်တာ။

ယုယက ကားတံခါး လှမ်းဖွင့်ပေး၏။

ကားထဲမှာ ဘာနဲ့မှန်းမသိသော အနံ့ချိုချိုတစ်ခု သင်းပျံ့လာ၏။ ခေါင်းလိမ်းဆီနံ့လား၊ ရေမွှေးနံ့လား CREAM နံ့ပဲလားမသိ။

မိုးရေအေးက ကားတံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်ပြီးမှ တစ်ဖက်အစွန်မှာ ကပ်ထိုင်နေသော မင်းသက်လျာကို မြင်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ နောက်ခန်းအစွန်ထောင့်မှာ မို့ သူ စောစောက မတွေ့ပါ။

ကားတံခါးကို ညင်ညင်သာသာပဲ ဆွဲပိတ်ရင်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။

ယုယက အဲဒီတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ ခေါ်လာတာလဲ။ သူ့ရော ဒီနေ့ OFF (အော့ဖ်) (အားလပ်ရက်) ပဲလား၊ ကျောင်းကို အလည်ခေါ်လာတာလား၊ ဘာလားမသိ။ မိုးရေအေးက ယုယဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“စောင့်နေတာ ကြာသွားလား” ဟု မေး၏။

ယုယက ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ခေါင်းလေးယမ်းသည် ။

“ဟယ်တော့ ...ဟိုတစ်ပတ်က တီချယ်မှာ လိုက်တဲ့ စာအုပ် ယုယ မပါလာဘူး၊ သက်လျာ နင်ရောပါလာရဲ့ လား ” ဟု သတိရပြီး မေးလိုက်

၏။

မင်းသက်လျာက ခေါင်းညိတ်သည် ။

“ကျောင်းက ပြန်သွားပြီးကတည်းက ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ထားတာ၊ ပါလာတယ်”

မိုးရေအေးက မင်းသက်လျာကို ဒုတိယအကြိမ် လှည့်ကြည့်၏။ ယုယနှင့် အဖော်လိုက်လာတာ မဟုတ်မှန်း သိသွားပြီ။ အလှလည်း မပြင်၊ ရှိုးလည်း မထုတ် မျက်မှန်အထူကြီးနှင့် စိတ်ညစ်စရာပုံစံကြီးကို မိုးရေအေး မခင်ချင်တာ ဝန်ခံပါသည် ။ ယုယနှင့် လုံးဝတခြားစီ။ ရယ်မောစကားဆို ရင်းနှီးဖို့ ပင် မိုးရေအေး တွန့်ဆုတ်နေသည် ။

မိုးရေအေးက အလှအပ အရမ်းကြိုက်သည် ။ အသန့်အပြန့်လည်း ကြိုက်သည် ။ စတိုင်ကျကျ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေမှ လေးစားအထင်ကြီးသည် ။

ဘာပုံကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး။

ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်ကာ သူစိတ်ထဲက ရှုတ်ချမိ၏။ အဲဒီတစ်ယောက်နှင့် မရင်းနှီးချင်ပါ။ အလုပ်ထဲမှာ တင် စိတ်ပျက်လှပြီ။ အခုတော့ ကျောင်းမှာ ပါ ထပ်တွေ့ရဦးမည်။ ရှောင်ဖယ်ဖယ် ခပ်တန်းတန်း နေဖို့ မိုးရေအေး တွေးထားလိုက်၏။

မင်းသက်လျာက မျက်လွှာကလေး ချမိရင်း ပင့်သက်ခိုးရှိုက်သည် ။ ကောင်တာတစ်ခုတည်း မှာ အတူတူအလုပ်လုပ်ကြသူအချင်း သူ့ဘက်က ယောင်ယောင်လေးမျှပင် မပြုံး၊ ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့သူတွေ။

ရင်ထဲမှာ အောင့်ခနဲ နာကျင်မိသည် ။

သူဟာ ချောမောခန့်ညားတာ မှန်ပေမယ့် ခုလောက်အထိ ဘဝင်မြင့်

မာနကြီးလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။ သူ့ဘက်က လုံးဝမခေါ်ချင် မပြောချင်သလိုမို့ ရုတ်တရက် အားငယ်ဝမ်းနည်းမိတာလည်း အမှန်ပါ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အခုလို ခွဲခြားလွန်းတာမျိုး မကြုံဖူးခဲ့တာမို့ တစ်မျိုးကြီးလည်း ဖြစ်သွားရ၏။

*

“မေမေ”

“ဟင်”

“မိုးရေအေးက သမီးကို လုံးဝစကားမပြောဘူး၊ ရယ်လည်း မရယ်ပြဘူး မေမေ၊ သိလား” ဟု ထမင်းဝိုင်းမှာ ရင်ဖွင့်မိ၏။

ကိုယ့်အတွက်ကတော့ မေမေက သူငယ်ချင်းပါ။
ညီအစ်မအရင်းအချာမရှိသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးဘဝမှာ မေမေပဲ
တိုင်ပင်ဖွင့်ဟစရာရှိသည် ။

“ဟုတ်လား”

မေမေက ကရုဏာသံနှင့် မေးလာ၏။

“သမီးကလည်း သူ့ကို မခေါ်ချင်ပါဘူး မေမေရယ်”

ဟင်းချိုပန်းကန်လုံးလေးကို ရှေ့တိုးယူကာ ခပ်သောက်ရင်း ဆိုမိ၏။
စိတ်မကောင်းတာ မေမေ မရိပ်မိစေချင်။

“သူ့ဘက်က သူငယ်ချင်းတောင် မဖြစ်ချင်သလို ရှောင်ဖယ်ဖယ်နဲ့ ရယ်ရတယ် သိလား”

အမှန်တော့ ရယ်ရတာမဟုတ်။ ငိုချင်မိတာ။ မျက်ရည်က လည်ချင်သည် ။

“သမီး ဆံပင်တွေ ပုံပျက်နေပြီ၊ မနက်ဖြန် ဆံပင်ဆိုင်သွားရင် ကောင်းမလား” ဟု မေမေက စကားလွှဲ၏။

“ရပါသေးတယ် မေမေရဲ့ ၊ စာမေးပွဲပြီးမှ ပဲ ညှပ်တော့မယ်” ဟု မင်းသက်လျာက ငြင်းသည် ။

“ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သူမခေါ်ချင်ရင် မခေါ်နဲ့ပေါ့”

မေမေ့စကားကို မင်းသက်လျာ ခေါင်းညိတ်သည် ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဘာမဆို မေမေ့ကို ပြန်ပြောပြနေကျ အကျင့်က ပါနေပြီ။

အတန်းထဲမှာ ခဲတံကျိုးတာကအစ မေမေ့ကို ပြန်ပြောပြစမြဲပဲ မဟုတ်လား။

*

“ဟဲ့ ... ထမင်းစားရအောင် လာလေ”

ယုယက လှမ်းခေါ်ပေမယ့် မင်းသက်လျာက ခေါင်းယမ်းပြီး ကောင်တာရှေ့မှာ သွားရပ်နေ၏။

စူပါဗိုက်ဆာမမရယ်၊ ယုယရယ်၊ မိုးရေအေးရယ် အတူတူ ထမင်းစားနေတာမို့ မင်းသက်လျာက မစားချင်တော့ပါ။

“လာပါဆို ...တစ်ယောက်တည်းစားရင် ပျင်းစရာကြီးဆို လာပါ၊ ကာစတန်မာ (ဈေးဝယ်သူ) လာရင် ယုယ ထပြောပါ့မယ်၊ လာဆို”

ထုံးစံအတိုင်း ယုယက ခေါ်တာပါ။

မင်းသက်လျာက ခေါင်းတွင် တွင် ခါသည် ။

“ဘာဟင်းမို့လို့ လဲ၊ ပုစွန်တုပ်ကြီးလား”

ယုယက လှမ်းစနေ၏။

“လာပါ၊ ယူမစားပါဘူးနော်”

မင်းသက်လျာက လက်ကလေးပိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားရပ်
နေသည် ။

“တကယ်မလာဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ငါ့ကို ကောက်တာလား” ဟု ယု
ယက ထလျှောက်လာ၏။

“လုံးဝမဆာသေးလို့ ပါ”

တမင်ညာပြောလိုက်၏။ ယုယက စေ့စေ့ကြည့်သည် ။
မင်းသက်လျာက မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

“ရင်ပြည့်နေတယ်၊ မဆာသေးဘူး၊ တကယ်”

အရမ်းငြင်းနေတာမို့ ထပ်မခေါ်တော့ဘဲ ထွက်သွား၏။
မင်းသက်လျာက ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။

ရုပ်ချောတဲ့ သူပဲ မာနကြီးတတ်သလား။

ရုပ်ဆိုးတဲ့ သူမှာ ရော မာနမရှိရဘူးလား။

ရုပ်မချောတဲ့ သူရဲ့ မာနက ရုပ်ချောတဲ့ သူထက် ပိုသာတာ ရှင်တစ်
နေ့ သိစေရမယ် မိုးရေအေး။

ဘယ်တော့မှ ရှင်တို့ နဲ့ ထမင်းအတူတူ မစားဘူး။ ကျောင်းလည်း အ
တူတူ မသွားဘူး။

ညှိမီက မင်းသက်လျာအနားကို တဖျတ်ဖျတ်လျှောက် လာပြီး တိုး
တိုးခေါ်သည် ။

“သူတို့ နဲ့ မစားချင်ရင် ငါတို့ နဲ့ ပြီးမှ လာစားပေါ့၊ ငါ လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်” တဲ့ ။

ညိုမီ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားပါလိမ့်။

ယုယက မင်းသက်လျာဆီ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာမို့ စူပါဗိုက်ဆာမမက “ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလဲ” ဟု စပ်စုလာ၏။ မသိဘူးဟု ယုယက ဖြေသည် ။

“ဟိုတစ်နေ့က ဖန်ခွက်စာရင်းတွေ သူ့အထဲထည့်လို့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာများ လား”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

မိုးရေအေးက တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော။

သူကပဲ စိတ်ဆိုးရတယ်လို့ ၊ ရုပ်ကိုမှ အားမနာ။

ယုယက အောက်ကျနောက်ကျ ခေါ်နေတာကိုပဲ သူက ဈေးတက်နေရသေးသည် ။

သည် လောက်မာနကြီးနေရအောင် သူက ဘာပုံမို့လဲ။

အံ့ဩစရာကြီးပါလား။

မိုးရေအေး အံ့အားသင့်နေမိသည် ။

ကိုယ့်ကြောင့် ထမင်းအတူတူလာမစားတာပါလားဟု မိုးရေအေး မသိသေးပါ။

*

မိုးရေအေးကလည်း မင်းသက်လျာကို ခပ်တန်းတန်း အဖက်မလုပ်ချ

င်သလို နေခဲ့သည်။ ။

မင်းသက်လျာကလည်း မိုးရေအေးသဘောထားကို ကောင်းကောင်း သိတာမို့ ရှောင်ဖယ်နေခဲ့သည်။ ။

သို့ပေမယ့် ...

*

မင်းသက်လျာဆီ ပြဿနာက တည့်တည့်ဝင်လာ၏။ မိုးရေအေးအတွက် အရေးကြီးသော ဖုန်းကို မင်းသက်လျာက နားထောင်မိသည်။ ။

ဖုန်းဝင်လာသောအချိန်မှာ မိုးရေအေးက ပစ္စည်းတွေ သွားထုတ်ဖို့ ဂိုဒေါင်ထဲ ရောက်နေ၏။

“ဟယ်လို”

“မိုးရေအေးနဲ့ ပြောချင်လို့ ပါ”

အပြင်က ဝင်လာသောဖုန်းကို သည် ကောင်တာအရောက် လွှဲပေးထားတာပါ။

“သူမရှိဘူးရှင်”

“မှာ ခဲ့လို့ ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ကို ပြောပေးပါ... အသည်းအသက်နှင်း၍ ဇာတ်ကားကန်တော့ပွဲ ဖိတ်စာကို ဇော်အောင်ဆီမှာ ယူလိုက်ပါလို့ ၊ ပြီးတော့ ဆက်ဆက်လာပါလို့ ”

မင်းသက်လျာက ပင့်သက်ရှိက်သည်။ ။

မိုးရေအေးနှင့် စကားမပြောချင်ပါ။

“သူ့ဟန်းဖုန်းကို ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ၊ မနက်ကတည်းကပဲ၊ လုံးဝမရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဖုန်းက အလုပ်ထဲက ဖုန်းဆိုတော့ သိပ်မဆက်ချင်ဖူးလေ၊ သေချာပြောပေးပါနော်” ဟု တစ်ဖက်က မှာ ၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းသက်လျာ ခေါင်းညိတ်မိ၏။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ခပ်လေးလေး။ သူ့ကို စကားစဖို့ ဝန်လေးမိသည် ။

မပြောမဖြစ်လို့ သာ ပြောရမှာ ။

သည် နေ့ ယုယကလည်း အားလပ်ရက်။

ခက်လိုက်တာ။

ကိုယ်ကစပြီး မိုးရေအေးကို မခေါ်ချင်။

*

ထိုနေ့က ဝယ်သူတွေ အရမ်းများ တာမို့ အလုပ်ထဲ အာရုံရောက်ရင်း မိုးရေအေးဆီ ဖုန်းဆက်သောကိစ္စကို အဟုတ်တကယ် မေ့သွားခဲ့၏။ မေ့တတ်လွန်းသော မင်းသက်လျာ၏ အားနည်းချက်ကို သိထားသော သူငယ်ချင်းတွေဆိုလျှင်တော့ သိပ်အပြစ်တင်မှာ မဟုတ်။ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်မှန်း နားလည်ပေးကြမှာ ပါ။

မိုးရေအေးက အကြောင်းမသိသောအခါ ...

*

“ခင်ဗျား ဘာသဘောလဲ”

“ရှင်”

မနက်ပိုင်း အလုပ်ဝင်ဝင်ချင်း စောစောစီးစီး သူက မာန်မဲဟိန်းဟော က်လာ၏။

“ခင်ဗျားကို အဖက်မလုပ်လို့ လက်စားချေတာလား။ တော်တော်ယု တ်ညှံတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

မင်းသက်လျာ ပြန်အော်မိသည် ။

“ဖုန်းဆက်တာ ခင်ဗျားကိုင်တာမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ပြန်မပြောဘူး၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ၊ အဲဒီဖုန်းက အရမ်းအရေးကြီးတယ်”

ဟင် ...ဟုတ်သားပဲ။

မင်းသက်လျာ လုံးဝမေ့သွားခဲ့တာပါ၊ တမင်လုပ်တာမဟုတ်။ သူ နားလည်မှုလွဲနေပါပြီ။

“မကျေနပ်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ မေ့သွားတာ”

“သွားစမ်းပါ၊ ယုံချင်စရာကြီး”

မိုးရေအေး မျက်နှာမှာ မင်းသက်လျာကို ရွံ့မုန်းခါးသီးနေတာ ပေါ်လွင်၏။

ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။

သူက မြင်မြင်ချင်း စိတ်ပျက်ပြီး ချဉ်တူးသွားလျက် မင်းသက်လျာက

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသက်ဝင် သွားမိသည့်အဖြစ်။ ဘာလို့ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ
။

“နောက်ဆို ကျွန်တော့်ဖုန်းကို ခင်ဗျားနားထောင်စရာမလိုဘူး၊ ကျွန်
တော့်အပေါ် စေတနာရှိတဲ့ သူပဲ နားထောင်ထားပါစေ” ဟု ဆိုလာ၏။

“တော်တော်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်”

ယုယက တဖျတ်ဖျတ်ပြေး လာပြီး ...

“တကယ်မေ့သွားတာပါ” ဟု ဝင်ပြီး ကူပြောပေးပါသည် ။ မင်းသက်
လျာက နှုတ်ခမ်းကိုက်သည် ။

“နင်ကလည်း နင်ပဲ၊ မေ့တတ်လိုက်တာ၊ တောင်းပန် လိုက်လေ၊ နင်
မှားတာပဲဟာ”

မင်းသက်လျာကပေကတ်ကတ်ရပ်နေသည် ။

မတောင်းပန်ချင်။ လုံးဝမရှုံးချင်။

သူ့ကို ဘာလို့ အမှားဝန်ခံရမှာ လဲ။

“လူတိုင်းမေ့တတ်တယ်”ဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်မိ၏။

မိုးရေအေးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

မင်းသက်လျာရင်ထဲ မွန်းကျပ်သွား၏။

“ဆောရီးလို့ တစ်ခွန်းပြောတာပဲ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့ လဲ”

ယုယက မင်းသက်လျာကို မျက်စောင်းရွယ်သည် ။

*

“ဒီမှာ ”

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ မိုးရေအေးရှေ့ကို မင်းသက်လျာ
ရောက်သွားမိ၏။ မေမေက “ကိုယ့်ဘက်ကမှားရင် ဝန်ခံရဲရမယ်
တောင်းပန်သင့်ရင် တောင်းပန်ရမယ်”ဟု သွန်သင်ခဲ့တာကြောင့်

“ဖုန်းဆက်တာ ပြန်ပြောဖို့ မေ့သွားတာ ဆောရီးပဲ”

ဟု ခပ်မြန်မြန် ပြောချလိုက်၏။

“ရတယ် ...ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခေါင်းထဲမရှိတော့ဘူး”

မိုးရေအေးက ကြည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ယတိပြတ်ဆို၏။

“ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“ခုလိုတောင်းပန်တာကိုပေါ့”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

မိုးရေအေးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည် ။

မင်းသက်လျာ ဖွဖွပြီးမိသည် ။

ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွား၏။

သူနှင့်စကားအချေအတင် ဖြစ်ရတာ ရင်ထဲနာသည် ။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

ဝေဒနာအသစ်တစ်ခုပါလား။

အခုမှ ပဲ စိတ်ထဲရှင်းသွားတော့သည် ။

မင်းသက်လျာက ကိုယ့်ရှေ့ကခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သော မိုးရေအေးကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာသွား၏။

အပြန်ဖယ်ရီကား စီးရချိန်ကို မင်းသက်လျာ အရမ်းနှစ်သက်လာမိပါသည်။

“ရော့”

သူ့ဆီ အအေးဘူးတစ်ဘူး လှမ်းပေးမိ၏။

သူက ခေါင်းခါသည်။ မင်းသက်လျာကို လုံးဝမကြည့်။

“ရော့ပါ ...ရှင့်အတွက် ဝယ်ထားတာ”

“အပိုတွေ၊ အဲဒါမျိုးတွေလာမလုပ်နဲ့ ”

မင်းသက်လျာ၏ ဘေးမှာ ထိုင်နေသော ယုယပင် မိုးရေအေး၏ ခက်ထန်ရင့်သီးသော ငြင်းဆန်မှုကို မျက်နှာကလေးပျက်သွားသည်။ မင်းသက်လျာက ခင်မင်ရသောသူငယ်ချင်း မဟုတ်လား။ သည်လောက်ထိပြောစရာမလို။

“ကိုယ့်ပုံကိုယ်လည်း ကြည့်ဦး”

မိုးရေအေးက ခပ်မာမာပြောပြီး ထထွက်သွား၏။ သူ့စကားကြောင့် မင်းသက်လျာ ရှက်စိတ်ဖျန်းခနဲ ထမိ၏။ သည် လောက်ရိုင်းစိုင်းလိမ့်မည် မထင်ခဲ့တာ ကိုယ့်အမှား။ မင်းသက်လျာက သူ ခုလိုပြောခွင့်ရအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့မိပြီ။

မျက်လွှာချ ငြိမ်သက်ရင်း လက်ထဲက အအေးဘူးကို ငဲ့ကြည့်မိ၏။ ယုယက မျက်လုံးလေးဝေ့ကြည့်အကဲခတ်ကာ အားနာသလို။

မင်းသက်လျာက နာကျင်စွာပြုံးသည်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ သည် လိုမျိုးပြောခံရတာ ပထမဦးဆုံးပါ။

သူက ဘာမို့လို့ အဲဒီလို ပြောရတာလဲ။

သူပုံကရော ဘယ်လောက်ချောလို့ လဲ။

ရင်ထဲတန့်န့်နှင့် ဆူဝေခံခက်ဖြစ်ရ၏။

မိုးရေအေးကို လုံးဝမကျေနပ်ပါ။

ယုယက မင်းသက်လျာဘေးကနေ ထသွားပြီး မိုးရေအေး ဘေးနား
သွားထိုင်၏။

“အဲဒီလောက်တော့ မပြောသင့်ပါဘူးဟာ”

မိုးရေအေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ...

“နှင့်သူငယ်ချင်းကို ငါနဲ့ ကင်းကင်းနေဖို့ ပြောပေးထားပါဟာ၊ စိတ်ရှုပ်
လွန်းတယ်”

“အေးပါ၊ ငါပြောဖို့ တောင် မလိုတော့ပါဘူး”

မိုးရေအေးက ယုယကို လှည့်ကြည့်၏။ ယုယ မျက်နှာက မသာမယာ
။ သူသူငယ်ချင်းကို ပြောလိုက်တာ ကျေနပ်ပုံမပေါ်။ မင်းသက်လျာဘက်
က နာသွားပုံရ၏။

“ဆောရီး”

“ယုယ မျက်နှာတော့ ထောက်သင့်ပါတယ်”

“အေး ... ငါလည်း စိတ်ဆတ်တယ်”

မိုးရေအေးနှင့် ယုယ စကားပြောနေခိုက် မင်းသက်လျာက သူ့ကျော
ပိုးအိတ်နှင့် ထမင်းချိုင့်ကို ဆွဲယူပြီး ဖယ်ရီပေါ်က ဆင်းသွားတော့၏။

“ဟင် ... ဘယ်သွားတာလဲ မသိဘူး”

ယုယက ချက်ချင်းလိုက်သွားသည် ။ ခဏကြာတော့ ယုယက ပြန်
ရောက် လာပြီး ပင့်သက်ရှိက်၏။

“တက္ကစီနဲ့ ပြန်သွားပြီ”

မိုးရေအေးကို အပြစ်တင်သလိုဆို၏။

ယုယက ဟိုးဘက်အစွန်ထောင့်မှာ သွားထိုင်သည် မို့ မိုးရေအေးက
လိုက်သွား၏။

မျက်ရည်တွေဝဲနေတာ မြင်ရတော့ မိုးရေအေး တစ်မျိုးဖြစ်သွားရ၏။
မင်းသက်လျာကို သူပြောလိုက်တာ အဲဒီလောက်အထိ လွန်သွားသလား။

ဘေးက ယုယပင် မခံချင်စိတ်နှင့် ငိုချင်သွားရသည် ။

မိုးရေအေး သက်ပြင်းရှိက်သည် ။

ဘာလို့ အဲဒီလောက် ရင့်ရင့်သီးသီးကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောဆိုဆ
က်ဆံမိလဲ။

သူ အရမ်းလွန်သွားပြီလား။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်စွာနှင့် နောင်တရမိသလိုပင်။

ယုယက သူတို့ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ မိုးရေအေးကို နှုတ်ပင်မဆ
က်ဘဲ ဆင်းသွား၏။

မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း အချင်းချင်းမို့ ပိုပြီးနာတာလည်း ဖြစ်လိမ့်မ
ည်။

မိုးရေအေးကလည်း ခပ်တည်တည် ခပ်တင်းတင်းပါပဲ။

ယုယကို အောက်ကျနောက်ကျ လိုက်ခေါ်မှာ မဟုတ် ခင်ကြတာ ဘာမှ မကြာသေးပါ။

သူတို့ ဘက်က မီးနီပြလာလျှင် မိုးရေအေးက ဟန်မပျက် ခြေစုံရပ် နေရုံပါပဲ။

ညိုမိကတစ်မျိုး၊ ယုယကတစ်မျိုး သူ့ကို တရင်းတနှီးနှင့် လိုက်လိုက် လျောလျော ဆက်ဆံနေကြတာပါ။

သည့် နေ့အထိ အလုပ်ထဲမှာ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ စပြီး ခင်မင်တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

*